

STÁJE ve SLUNEČNÉM ÚDOLÍ

SÁRA A STATEČNÝ PONÍK

Olivia
Tuffinová

FRAGMENT

Stáje ve Slunečném údolí

Sára a statečný poník

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Olivia Tuffinová

Stáje ve Slunečném údolí - Sára a statečný poník – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

STÁJE
ve
SLUNEČNÉM
ÚDOLÍ
SÁRA A STATEČNÝ PONÍK

STÁJE
ve
SLUNEČNÉM
ÚDOLÍ
SÁRA A STATEČNÝ PONÍK

Olivia Tuffinová

FRAGMENT

Text Copyright © Olivia Tuffin, 2021

Illustrations Copyright © Jo Goodberry, 2021

This translation of Sunshine Stables – Sophie and the Spooky Pony is published by arrangement with Nosy Crow® Limited

Translation © Drahomíra Michnová, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-253-5301-1

ISBN e-knihy 978-80-253-5433-9 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-5434-6 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-5432-2 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

1. KAPITOLA

Sára trochu nakrčila nos. Lechtala ji v něm vůně čerstvého sena. *Ale voní krásně*, pomyslela si. A i když ji v nose trochu svědilo, zhluboka se jím nadechla. Vonělo to tu létem, čerstvým vzduchem a poníky.

Právě se schovávala ve stodole za balíky sena. Snažila se zadržet smích, aby se tak neprozradila a nepokazila překvapení, ale pusla měla v širokém úsměvu od ucha k uchu. Už zaslechla Gábinu, zabranou do hovoru s Viky a Pájou. Přicházely do stodoly. Teď se otevřela

vrzající vrata a hlasy zesílily. Kamarádky mířily k pečlivě srovnaným balíkům nabrat poníkům voňavé seno do sítí. Blížila se ta *pravá* chvíle a Sára byla připravená.

Tři, dva, jedna. „BÁÁÁÁF!“

Vyskočila ze své skrýše. Tmavé kudrnaté vlasy měla plné suchých stébel a řehtala se na celé kolo, protože všechny tři dívky leknutím nadskočily a pustily síť na zem.

„Povedlo se!“ zvolala se smíchem a nevadilo jí, že se na ni kamarádky mračí. „Zase!“

Gábina zakoulela očima, zavrtěla hlavou a otráveně mlaskla. „Jako vždycky!“ poznamenala. Ale holky se nakonec také rozesmály a házely po Sáře na oplátku hrstmi sena. Nevadilo jí to, stejně ho měla všude. Na tričku i na rajtkách a hlavně ve vlasech.

„Cha!“ udělala na ně, když k nim došla. „Zase jsem vás dostala!“

Viky už nacpávala síť senem, lesklé hnědé vlasy měla sepnuté do ohonu. Byla oblečená v rajtkách a oblíbeném běžeckém tričku, na zádech zářilo červenými písmeny její jméno. Viky byla členkou atletického oddílu a její

disciplínou byl přespolní běh. Její fotky z úspěšných závodů bývaly často v místních novinách.

„Sáro, už má Žlutásek vyčištěný box?“ připomněla jí, když chichotání ustalo. „Za deset minut máme být v jízdárně! Za tu dobu se tak akorát stihneš očistit od všeho toho sena!“

„Jasně že mám všechno hotové!“ opověděla Sára bezstarostně. Předtím rychle zametla dřevěné hobliny a poprosila Honzu, syna majitelky stáje, který tady na farmě bydlel, aby jí s ostatním pomohl.

„Víš, že se Ela bude zlobit, když to *nebudeš mít* udělané pořádně,“ varovala ji Viky trochu nedůvěřivě. „Pamatuješ, co říkala, když tábor začal? Že se všechno musí dělat pečlivě?“

„Já vím, já vím!“ odpověděla Sára vesele. „Už je to hotové, Žlutásek je v boxu a je spokojený. Neboj, znám přece táborová pravidla!“

Sára se moc těšila na jezdecký tábor na farmě ve Slunečném údolí, která celoročně nabízela hodiny jízdy na ponících. Těšila se na něj jako *blázen*. Stáje patřily Ele, Honzově mamince. Už několik let pořádala letní jezdecké tábory pro děti. Byly velice oblíbené, zejména dětmi, jako je Sára, které neměly vlastního poníka a moc po něm toužily. Naučily se tu jezdit a skákat přes překážky, čekala je vyjížďka na pláž, a dokonce večerní grilování na louce za farmou. Bylo se na co těšit. Na ráj poníků!

Sára se musela usmát, když si vzpomněla na ten okamžik, kdy přemluvila maminku, aby ji na tábor přihlásila. Skákala tenkrát radostí.

„Sáro,“ řekl jí tehdy s nadšením tatínek, když se konečně uklidnila. „Babička by měla takovou radost! Škoda že bydlí tak daleko.“

Sára si vždycky povzdechla, když jí to tatínek připomněl. Babička žila v Nigérii, kde

se tatínek narodil a vyrůstal. Pak přijel studovat do Anglie, seznámil se s maminkou a už tu zůstal. Babička milovala koně, a když byla mladší, také jich několik chovála. Sára s ní byla v pravidelném kontaktu – vždycky si radostně mávaly při videohovorech. Vzpomněla si na jejich poslední setkání, kdy babičce zaujatě vyprávěla o tom, že se chystá na tenhle tábor.

„Udělám spoustu fotek,“ slibovala Sára. „Abys viděla, jak moc jsem se zlepšila.“

„Já vím, že se tam zlepšíš,“ usmívala se babička. „Ty jsi měla poníky vždycky v krvi, Sáro. A bráškové pořád nic? Žádný zájem?“

Sára si těžce povzdechla.

„Ne,“ odpověděla. „Pořád jen fotbal a ten starý nudný kriket jako táta. Nechápu, jak někdo může jen stát na louce a chytat míček, když by místo toho mohl po té louce cválat?“